

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

På spaning efter en poesididaktik

Höglund, Heidi

Published in:
Finsk Tidskrift

Publicerad: 01/06/2021

Document Version
Förlagets PDF, även kallad Registrerad version

Document License
Publisher rights policy

[Link to publication](#)

Please cite the original version:
Höglund, H. (2021). På spaning efter en poesididaktik. *Finsk Tidskrift*, (3–4), 97-111.

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

På spaning efter en poesididaktik

Heidi Höglund

Vilken poesi, hur, och av vilka anledningar läser vi poesi i skolan? De här frågorna är exempel på grundläggande – och ytterst angelägna – poesididaktiska frågeställningar. Min avsikt i den här essän är att diskutera de här frågorna med utgångspunkt i några aktuella tendenser i den poesididaktiska forskningen.

Under de senaste åren har skönlitteraturens uppdrag, plats och villkor i utbildningssammanhang diskuterats flitigt. I den diskussionen går det att notera ett allt större intresse för poesi. Det växande intresset för poesi bottenar, dessvärre, ofta i farhågan att poesi inte upplevs engagera unga – kanske inte vuxna heller – och att poesin marginaliseras i skolan på grund av ett allt större fokus på lässtrategier till följd av bristande läsförmåga och minskat läsintresse.

Skolan är ett viktigt sammanhang var unga har möjlighet att komma i kontakt med poesi. Särskilt litteraturundervisningen har ett betydelsefullt mandat i att introducera poesi för unga och ge dem ingångar till poesi. Det finns studier som vittnar om att i en del klassrum och bland somliga lärare är poesiundervisningen livaktig (Dymoke 2017; Sigvardsson 2020a). Ändå skildrar forskning hur lärare och lärarstudenter ofta känner sig oerfarna som

poesiläsare och upplever en osäkerhet inför poesi som genre (Dahlbäck et al. 2018; Hughes & Dymoke 2011). Lärare upplever även en osäkerhet inför hur de kan engagera unga i poesiundervisningen och upplever den därför som särskilt utmanande i jämförelse med annan litteraturundervisning. I Storbritannien har nationella granskningar pekat på att poesiundervisningen är den del av litteraturundervisningen som är i störst behov av utveckling (Ofsted 2007). I tillägg till detta visar studier att poesiläsning heller inte är någon självklarhet bland unga och att unga ofta uppfattar poesi som otillgängligt, elitistiskt och svårt (Dressman 2015; Jones & Curwood 2020).

Mot den här (tämigen dystra) bakgrunden är det angeläget att rikta intresset mot poesididaktik, det vill säga mot frågor som berör poesins villkor, plats och funktion i utbildningssammanhang. Som Karen Simecek och Kate Rumbold framhåller: "[w]ithout a clear argument for the inclusion of poetry, there is a real concern that poetry could lose its place in the study of literature in schools" (2016, 309).

I forskning, styrdokument och litteratur återkommer en rad argument som formulerar poesins funktion och värde i skolan. Lars Wolf (2004) delar in argumenten för poesiläsning i tre olika kategorier: litterära, emancipatoriska och funktionella argument. De litterära argumenten framhåller att poesi tränar litterär uppfattningsförmåga och att poesi är en central del av ett litteraturarv och av den anledningen bör utgöra en del av den skönlitteratur som läses i skolan. Emancipatoriska argument, däremot, betonar den betydelsen poesi har för fantasi, känslor, identitet och personlighetsutveckling. Argument som beskrivs som funktionella betonar att i undervisningen diskutera och utforska det omfattande språkarbete som författaren har gjort. Poesins noga övertänkta, och ibland även nyskapande, språkarbete både vad beträffar ord och meningsbyggnad har således stor kapacitet att främja språkutvecklingen. Wolf understryker att alla tre argumenten är lika viktiga, att unga bör få läsa poesi och koppla den till sina egna känslor samtidigt som det också är viktigt att de får göra iakttagelser i författarnas språkbehandling. Men han betonar att de framför allt ska få läsa poesi som poesi – som litterära texter som kräver ett särskilt sätt att läsa. I en analys av den svenska läroplanen från

2011 noterar dock Dahlbäck, Lyngfelt och Bengtsson Katz (2018) en förskjutning från emancipatoriska och litterära argument till en betoning på funktionella. Förskjutningen, hävdar de, är synlig särskilt i de lässtrategier som betonas i läroplanen och uttrycker en viss kritik till att konsten och estetiken således riskerar få en alltmer undanskymd plats.

De argument för poesi som presenteras visar på en mångfacetterad bild som framhäver att poesi kan utmana läsaren intellektuellt och emotionellt, ge en lyhördhet inför språket och uppmana till att läsa mellan raderna. Förutom poesins egenvärde som konstform betonar Sandra Kleppe och Angela Sorby (2018) även poesins tvärvetenskapliga potential och hur läsning av poesi kan utveckla kompetenser som kritiskt tänkande, kreativitet och en uppskattning av mångfald och komplexitet – kompetenser som är värdefulla i ett samtida samhälle.

Även om det på flera håll finns engagemang för poesididaktiska frågor, är vetenskapliga studier inom området förhållandevis få. De internationella översiktsstudier (Dressman & Faust 2014; Sigvardsson 2017a) som gjorts visar att det i en anglosaxisk kontext är ett mer etablerat forskningsområde, men i Norden – och särskilt i Finland – har poesididaktiska frågor inte ägnats särskilt stor uppmärksamhet. Trots att det i Finland under de senaste åren har initierats ett antal utvecklingsprojekt kring poesi är vetenskapliga studier om poesiundervisning fortfarande få.

Det poesididaktiska området intar följaktligen en ännu utforskad position inom den prosaorienterade litteraturredidaktiken. Poesins undanskymda plats i en svensk kontext har till exempel Anna Sigvardsson (2020b), Pär-Yngve Andersson (2015) och Peter Degerman (2015) uppmärksammat. Sigvardssons doktorsavhandling (2020b) är ett viktigt bidrag till den poesididaktiska forskningen, vilken vi återkommer till lite längre fram. Samtidigt, vill jag hävda, kan man i den litteraturredidaktiska diskussionen under de senaste åren urskilja ett ökat intresse för poesi. Hösten 2018 anordnades symposiet *Poesididaktik / Poetry Education* vid Göteborgs universitet, ett symposium som på flera sätt kan ses som ett startskott för det förnyade nordiska intresset för poesididaktiska frågeställningar och ett av de första tillfällen där poesididaktik på allvar diskuterades i vetenskapliga sammanhang. Symposiet var

således ett viktigt led i att även i en nordisk kontext etablera det vetenskapliga studiet av poesiundervisning. Av dessa anledningar kan jag inte låta bli att ställa mig frågan: varthän poesididaktik?

Till följande gör jag några nedslag i poesididaktisk forskning för att spana efter några aktuella tendenser. Avsikten är på intet vis att samla all forskning, utan snarare att ge en inblick i vilka aktuella tendenser som går att urskilja i ett vetenskapsområde i rörelse och tillblivelse. Min förhoppning är att spaningarna även kan fungera som några vetenskapligt förankrade principer för poesiundervisning.

Spaning 1: #poetryisnotdead

En uppenbar tendens inom poesididaktisk forskning är intresset för att öppna upp för en bred förståelse av poesi. Trots att poesi anses vara en av de äldsta litterära genrerna uppmärksammar forskare dess tvärvetenskapliga karaktär och betydelsen av att placera in poesin i ett bredare kultursociologiskt sammanhang som tar hänsyn till den samtida kulturella och mediala mångfalden. Sue Dymoke och Janette Hughes sammanfattar det så här:

We only have to think of how poetry is embedded in the rhythms of everyday life through lyrics, tweets and text messages, through street talk, protest rallying calls, football songs and advertising jingles and to consider how it is performed at slams, open-mike events and broadcast on YouTube and accessed through websites like the Poetry Archive to be aware that poetry is a playful, multimodal living medium rather than one which should be stranded forever on the printed page.

(Dymoke & Hughes 2009, 93)

I den internationella poesididaktiska forskningen finns flertal initiativ som intresserar sig för poesi i en samtida textkultur. Med inspiration från till exempel populärkulturella genrer som rapmusik och estradpoesi har forskare undersökt sätt att engagera ungdomar i poesirelaterade aktiviteter i klassrummet (Anglin & Smagorinsky 2014; Dymoke 2017; Jones & Curwood 2020; Xerri 2016). Intressant att notera är att det här intresset även är synligt i den verksamhet som den finländska föreningen *Lukukeskus*

– *Läscentrum* bedriver. Under de senaste åren har deras projekt *Sanat haltuun* och *MunTarina* med raplyrik och estradpoesi gått in för att främja ungas läsning och läskompetens. Jag ser det som en intressant utveckling att föreningen i två stora satsningar på ungas läsande väljer att satsa på poesi.

Studier som på olika sätt väver in den samtida textkulturen demonstrerar hur den här typen av ingångar till poesiundervisningen ofta har haft en positiv inverkan på de ungas uppskattning av poesi. Det kan till exempel handla om att de unga som tidigare uttryckte en viss aversion mot poesi genom den här typen av bearbetningar frångick rädslan att producera en korrekt tolkning vilket gjorde dem mer engagerade i och positivt inställda till poesi (McVee et al. 2008). Eller hur de unga genom att skapa digitala bearbetningar av poesi gavs möjlighet att skapa ett personligt förhållande till dikten vilket gjorde den personligen relevant för dem och gav dem möjlighet att kritiskt reflektera över sig själva och sina liv (Curwood & Cowell 2011; Hirsch & Macleroy 2020).

Rubriken på den här spaningen, #poetryisnotdead, har jag lånat från Katie Kovaliks och Jen Scott Curwoods studie *#poetryisnotdead: understanding Instagram poetry within a transliteracies framework* (2019) och vill med den peka på det ökade intresset för poesi i en samtida (digital) textkultur. Kovalik och Curwood följer en grupp ungdomar som publicerar sin egen poesi på Instagram, och intresserar sig särskilt för av vilka anledningar de gör det. Studien belyser hur Instagram erbjuder ungdomarna ett globalt sammanhang att dela, få respons på och läsa poesi. Ungdomarna säger sig särskilt uppskatta den uppbyggliga atmosfären vilket ger dem möjlighet att i ett tryggt utrymme kunna utforska identitetsfrågor och engagera sig i skrivande som en motståndsakt, ”as an act of resistance” (Kovalik & Curwood 2019, 193). Att läsa, skriva och dela poesi på Instagram var ett sätt för ungdomarna att pröva sina vingar och att göra sin röst hörd – starka emancipatoriska argument, således.

Parallellt med forskningsintresset för poesi i en samtida textkultur löper också ett mer allmänt intresse för samtidspoesi. Det är synligt bland annat i litteratur som riktar sig både till lärare och unga. I *Samtidslyrikk i klasserommet* (2017) ger Kjersti Rognes Solbu och Jon Opedal Hove en mängd uppslag till att skriftligt,

muntligt, analytiskt och kreativt ta sig an samtidspoesi i klassrummet. Samtidspoesi är startpunkten för den klassiska diktanalysen, för diktuppläsning, för kreativt textskapande och gemensamma samtal. Ett liknande engagemang för samtidspoesi kan också noteras i den nyligen utgivna antologin *Berör och förstör* (2019), redigerad av Athena Farrokhzad och Kristofer Folkhammar. Som en uppföljare till den populära antologin *Kärlek och uppror* från 1989, redigerad av Siw Widerberg och Anna Artén, ville Farrokhzad och Folkhammar uttryckligen presentera nya dikter för unga och samtidigt dementera myten om att poesi är något obegripligt och till för endast ett fåtal. Samtidspoesin får – eller kanske tar – plats. Följaktligen, #poetryisnotdead.

Spaning 2: Avdramatisera poesi och synliggör den personliga läsningen

Precis som det i motiven till antologin *Berör och förstör* finns en strävan att komma bort från myten om att poesi endast är till för ett fåtal, kan det noteras i den poesididaktiska forskningen en föresats att avdramatisera poesi. På sätt och vis kan avsikterna med att öppna upp för en bred förståelse av poesi även handla om att avdramatisera och tillgängliggöra poesi. Men det finns även mer direkta anspråk på att avdramatisera, och i tillägg även synliggöra den personliga läsningen, som jag ser som värdefulla att lyfta fram.

Inledningsvis nämnde jag att det poesididaktiska området har en underutforskad position i nordiska sammanhang, men att det verkar ske en vändning. Ett värdefullt bidrag till den poesididaktiska forskningen är Anna Sigvardssons doktorsavhandling *Möten med dikten. Poetiska läspraktiker inom och utanför gymnasieskolan* (2020b). I en av avhandlingens delstudier intresserade sig Sigvardsson (2020a) för hur lärare som själva identifierade sig som poesiläsare resonerade kring sin poesiundervisning och vilka strategier och arbetssätt som de uppfattade som nyckelelement i undervisningen. En av deras främsta strategier handlade om att avdramatisera poesi. Lärarna framhöll att de var måna om att inkludera elevernas egna uppfattningar om poesi samt understryka och öppna upp för mångfalden av tolkningsmöjligheter. På så sätt

ville de avdramatisera poesin som något svårt eller enbart för en elitistisk läsare. Enligt lärarna är många elever rädda för att poesin ska vara för svår och krånglig för dem. För att väcka ett intresse arbetar lärarna med att försöka hitta rätt dikt som har personlig relevans för varje elev. Ett brett utbud av dikter är därför, enligt lärarna, centralt i undervisningen. Lärarna underströk även att ett tryggt och respektfullt klassrumsklimat är särskilt viktigt i poesiundervisningen där känslor och svårare ämnen ofta kommer upp. Lärarna som Sigvardsson talade med framhöll att de även använder egna läsoplevelser som resurs i poesiundervisningen och drar nytta av sitt personliga intresse för poesi genom att bland annat välja dikter som de tilltalas av själva och genom att visa sin egen passion för poesi. Att synliggöra den personliga läsningen var för lärarna en av deras främsta strategier i poesiundervisningen.

Sigvardsson (2017b, 2017c) vände sig också till poesiläsande unga och intresserade sig för anledningarna till varför de läser poesi och hur deras fritidsbruk av poesi såg ut. Att bli emotionellt berörd är en avgörande anledning till att unga läser poesi. När de läser poesi upplevde de sig blir sedda av dikten och poesi hjälpte dem att klä erfarenheter och känslor i ord. Att läsa poesi fungerade även som ett komplement till verkliga relationer, de upplevde ofta en gemenskap med diktjaget som bekräftade och normaliserade deras tankar. Poesi var för de här ungdomarna ett stöd i svåra perioder och erbjöd dem nya perspektiv och sätt att tänka.

De flesta av de ungdomar som Sigvardsson intervjuade kom från hem där litteratur och ofta specifikt poesi var högt värderat och deras intresse för poesi tog i regel fart under sena tonåren. Det visade sig också att de ungas poesirelaterade aktiviteter på fritiden var mångsidiga och varierande, det handlade förutom om att läsa poesi bland annat om att själva skriva poesi, samtala om poesi med andra, anteckna eller fotografera dikter och dela dikter. Poesiläsning var oftast något privat och enskilt, även om de uppskattade att samtala om poesin tillsammans med vänner och familj. De läste poesi för att inspireras till att författa annan text, bild eller musik. Sigvardsson påpekar att svenskämnets kursplaner betonar läsning och lyrikanalys, men att fritidsbruket av poesi hos de här ungdomarna är rikare än så. Sigvardsson drar slutsatsen att det ligger ett värde i att inom poesiundervisningen ge utrymme

för den privata läsningen och den personliga upplevelsen av poesi och eftersom poesi ofta hörde tätt samman med andra skapande uttryck betonar Sigvardsson värdet av att integrera poesiläsande med poesiskrivande och andra skapande uttryck. Det här visar sig vara en idé som kommer till uttryck även i annan poesididaktisk forskning, som vi återkommer till lite längre fram.

Spaning 3: Analys och upplevelse

En strategi som ofta nämns som fördelaktig i förhållande till poesiundervisning är att läraren aktivt visar – modellerar – sina egna strategier för att läsa poesi med avsikten att ge elevernas angreppssätt och stöd i hur de kan närma sig poesi. Här är det naturligtvis fråga om en balansgång mellan att stöda, men inte styra. På senare år har bland annat Andersson (2015) talat för att formanalys och lärartolkning bör ta större plats i undervisningen. Degerman (2015) har också argumenterat för att form bör beaktas i större utsträckning och föreslagit en metod han kallar ”att läsa närmare”. I en tid och ett sammanhang där litteraturen i utbildningsvetenskaplig bemärkelse framför allt har handlat om individuella läsningar och subjektiv respons, hävdar Degerman att det är nödvändigt att påminna om poesi som ett särskilt sätt att läsa.

Liknande tankegångar lyfter även Daniel Xerri (2013) när han önskar dementera föreställningen om att litteraturteoretiska begrepp skulle motverka den personliga lustläsningen. Han hävdar, likt många andra, att analytiska ingångar ger möjligheten att förstå komplexiteten i texterna och att det i sin tur berikar läsoplevelsen. Dessa tankegångar får stöd i empiriska studier. Ett sådant exempel är Jordi Casteleyns och Ellen Vanderveirens (2018) studie där de intresserade sig för vilka faktorer som hade positiv respektive negativ inverkan på gymnasiestudenters uppskattning av poesi. Det som visade sig ha en negativ inverkan på ungdomarnas uppskattning av poesi var behovet av att överträffa andra i läsningen, att läsningen blev någon typ av tävling eller prestation. Vad som däremot hade en positiv effekt var tillfredsställelsen av att få erkännande för att ha lyckats och känslan av att bemästra komplexa idéer i en text.

Känslan att lyckas – och dessutom med en utmaning – hade en betydelsefull inverkan på ungdomarnas uppskattning av poesi.

Att lägga fokus på antingen analys eller upplevelse i poesiundervisningen är en diskussion som pågått under en lång tid (se t.ex. Dressman & Faust 2014). Vad som däremot för tillfället verkar prägla diskussionen inom den poesididaktiska forskningen är värdet av att fokusera både analys och upplevelse – inte antingen eller. I Sigvardssons (2020a) studie om vilka strategier och arbetsätt som poesiläsande lärare uppfattade som nyckelelement var ett av de centrala resultaten att stötta de ungas tolkningar genom att fokusera (gemensam) textanalys och ge utrymme för, det hon hänvisar till som, den estetiska upplevelsen. För att stöda dem i textanalysen handlade det till exempel om att granska språket ingående, be eleverna förankra sina tolkningar i texten och jämföra och pröva sina tolkningar i mindre grupper. För att stöda dem i den estetiska upplevelsen handlade det om att ge elevernas känslor och upplevelser av poesin plats och synlighet, ge dem utrymme till att reflektera kring hur poesin avspeglar och utmanar deras tankar och arbeta med poesi som är relevant för eleverna. Lärarna ser det som ytterst betydelsefullt att eleverna får en kontakt med texten och sätter mycket energi på att utveckla elevernas läsoplevelser av poesi, men inte på bekostnad av analytiska infallsvinklar.

Spaning 4: Poesi i kombination med andra konstformer

Den sista spaningen handlar om ett intresse att inom poesiundervisningen kombinera poesi med andra konstformer. Att kombinera poesi med andra skapande uttryck handlar om att gå i dialog med poesi genom att till exempel omvandla och bearbeta poesi genom andra konstformer. I min egen forskning har jag intresserat mig för ungas konstbaserade tolkningsarbete av poesi (se t.ex. Höglund 2017, 2019; Jusslin & Höglund 2020, 2021). Inspirerad av poeten Molly Peacocks beskrivning av poesi som "the screen-size art" (Hughes 2008, 148) intresserade jag mig för ungdomars bild- och filmskapande tolkningsarbete av poesi. Analyserna av ungdomarnas tolkningsarbete visade hur ungdomarna under filmskaparprocessen kontinuerligt erbjöds, uppmanades och utmanades till att

(om)förhandla dikten vilket gav dem utrymme till att förhandla om olika förståelser, skiftande tolkningar och olika perspektiv. Den typen av litteraturarbete, såsom att tolka dikt genom arbete med film, möjliggör en tolkningsprocess som öppnar upp för eleverna att gå i dialog med den litterära texten, och även andras läsningar av den. Här kan arbete med till exempel perspektiv, utifrån den litteraturredaktiska principen ”vem säger vad, och hur?” (Skaftun & Michelsen 2017, 61–62) utforskas och problematiseras med kamerans hjälp. Bildspråk kan utforskas och kontraster gestaltas, i en strävan att stödja eleverna i bland annat att utforska det specifikt litterära med litterära texter – i den mån litteraturundervisningen avser att fokusera på just det.

Sofia Jusslin (2020) har också bidragit till konstbaserade ingångar i poesiundervisningen och undersökte hur dansskapande kan integreras i barns poesiläsande och -skrivande. Hon framhåller hur dansskapandet var tätt sammanflätat med läsandet och skrivandet av poesi och att dansskapandet uppmanade eleverna att (om)läsa och (om)förhandla litteraturtolkningarna, vilket resulterade i att eleverna utvecklade, breddade och fördjupade sina tolkningar (Jusslin & Höglund 2020).

Intresset för att kombinera poesi med andra konstformer visar sig vara ett område inom den poesididaktiska forskningen som har tagit fart de senaste åren, även internationellt. För att få en överblick över forskningsläget samlade och granskade jag tillsammans med Sofia Jusslin (Jusslin & Höglund 2021) vetenskapliga studier som kombinerade poesi med dans- eller bildskapande i poesiundervisningen. Ett av de mest framträdande resultaten i den översiktsstudien visade att dans- och bildskapande arbete skärpte de ungas analytiska blick. Kontrasteringen med en annan konstform fordrade ett fokus på texterna vilket gjorde dem medvetna om detaljer i texten och sporrade till närläsningar. Det är ett särskilt intressant resultat med tanke på att den här typen av bearbetningar stundom får kritik för att inte erbjuda textanalytiska ingångar och i stället leda bort läsarna från den litterära texten. Men så var däremot fallet inte här. Flera av de inkluderade studierna lyfte även fram att kombinationen av poesi med andra konstformer kunde öka de ungas intresse för och självförtroende i arbetet med poesi och gav dem en möjlighet till att göra personliga kopplingar

till poesin genom eget konstbaserat skapande. Samtidigt gav studien även vid handen att den här typen av poesiundervisning kan vara tidskrävande och kräver breda ämnes- och ämnesdidaktiska kunskaper hos lärare inom ett flertal konstformer. Att kombinera poesi med andra konstformer i poesiundervisningen har däremot potential att lägga fokus på såväl analys som upplevelser samtidigt, något som jag i den tidigare spaningen lyfte fram som en aktuell diskussion inom poesididaktisk forskning – och litteraturredidaktiken mer generellt.

Sammanfattning

Hur kan vi sammanfatta dessa spaningar? Aktuell poesididaktisk forskning visar på betydelsen av att i poesiundervisningen tillämpa en bred syn på poesi och vidga blickfånget för i vilka sammanhang och forum som poesin verkar. Den visar på betydelsen av att med olika medel avdramatisera och göra poesin tillgänglig för de unga, till exempel genom att uppmärksamma tolkningsmångfald och förhandlingsutrymmen. Den pekar på betydelsen av att uppmärksamma den emancipatoriska kraften i poesi. De unga säger själva att de läser och skriver poesi för att göra sin röst hörd, finna stöd och tröst i poesi och lärarna framhåller betydelsen av att synliggöra sin egen personliga läsning och sin passion för poesi. Aktuell poesididaktisk forskning understryker att såväl den analytiska närläsningen som den personliga upplevelsen är avgörande i poesiundervisningen – och att dessa två inte ska behöva ställas mot varandra. Den pekar också på möjligheterna som finns i att kombinera poesi med andra konstformer. Sammantaget ger aktuell poesididaktisk forskning flera nya uppslag och impulser som kan inspirera till nya kreativa angreppssätt inom poesiundervisning, vilket mot bakgrund av tidigare forskning är angeläget.

Men vad de här spaningarna framför allt visar är att poesididaktiska frågeställningar nu på allvar diskuteras och att poesididaktiken ges – eller ännu hellre – tar plats. Men frågorna kvarstår för oss att fortsättningsvis begrunda: vilket är poesins värde i utbildningssammanhang, vilken plats kan poesin spela inte bara inom utbildning utan också i samhället i stort och hur kan vi

utveckla poesiundervisningen så att den är relevant och meningsfull för dagens och morgondagens unga? Dessa är alla angelägna frågor att fortsättningsvis ta itu med om poesi även framöver ska ha en plats i våra skolor och utbildningsinstitutioner.

Litteratur

- Andersson, Pär-Yngve (2015): "Världen är alltid större än mina tankar", *Litteratur och läsning: litteraturdidaktikens nya möjligheter*, red. Maria Jönsson & Anders Öhman. Lund: Studentlitteratur, s. 215–238.
- Anglin, Joanna L. & Smagorinsky, Peter (2014): "Hip-hop Hamlet: Hybrid interpretive discourse in a suburban high school English class", *Dialogic Pedagogy: An International Online Journal* 2, s. 41–69.
- Casteleyn, Jordi & Vandervieren, Ellen (2018): "Factors determining young adults' appreciation of reading poetry", *L1-Educational Studies in Language and Literature* 18, s. 1–24.
- Dahlbäck, Katarina, Lyngfelt, Anna & Katz, Viktoria Bengtsdotter (2018): "Views of poetry as a competence expressed by students in teacher education", *Theoria et Historia Scientiarum* 15, s. 101–119.
- Degerman, Peter (2015): "Läsa närmare", *Litteratur och läsning: litteraturdidaktikens nya möjligheter*, red. Maria Jönsson & Anders Öhman. Lund: Studentlitteratur, s. 193–214.
- Dressman, Mark (2015): "The paradox of poetry education", *The Routledge International Handbook of the Arts and Education*, red. Mike Fleming, Liora Bresler & John O'Toole. Abingdon & New York: Routledge, s. 203–211.
- Dressman, Mark & Faust, Mark (2014): "On the teaching of poetry in English Journal, 1912–2005: Does history matter?", *Journal of Literacy Research* 46(1), s. 39–67.
- Dymoke, Sue (2017): "'Poetry is not a special club': How has an introduction to the secondary discourse of spoken word made poetry a memorable learning experience for young people?", *Oxford Review of Education* 43(2), s. 225–241.
- Dymoke, Sue & Hughes, Janette (2009): "Using a poetry wiki: how can the medium support pre-service teachers of English

- in their professional learning about writing poetry and teaching poetry writing in a digital age?”, *English Teaching: Practice and Critique*, 8, s. 91–106.
- Farrokhzad, Athena & Folkhammar, Kristofer (2019): *Berör och förstår: dikter för unga*. Stockholm: Rabén Sjögren.
- Hirsch, Sara & Macleroy, Vicky (2020): ”The art of belonging: Exploring the effects on the English classroom when poetry meets multilingual digital storytelling”, *English in Education* 54(1), s. 41–57.
- Hughes, Janette (2008): ”The ’screen-size’ art: Using digital media to perform poetry”, *English in Education* 42(2), s. 148–164.
- Hughes, Janette & Dymoke, Sue (2011): ”’Wiki-Ed poetry’: Transforming preservice teachers’ preconceptions about poetry and poetry teaching”, *Journal of Adolescent & Adult Literacy* 55(1), s. 46–56.
- Höglund, Heidi (2017): *Video poetry: Negotiating literary interpretations. Students’ multimodal designing in response to literature*. Doktorsavhandling, Åbo Akademi.
- Höglund, Heidi (2019): ”Att förhandla om tolkningar – ungdomars filmskapande tolkningsarbete av poesi”, *Digitalt. Svensklärarföreningens årskrift 2018*, red. Suzanne Parmenius-Swärd & Anna Nordenstam. Stockholm: Natur & kultur, s. 194–207.
- Jusslin, Sofia (2020): *Dancing/reading/writing: Performative potentials of intra-active teaching pedagogies expanding literacy education*. Doktorsavhandling, Åbo Akademi.
- Jusslin, Sofia & Höglund, Heidi (2020): ”Entanglements of dance/poetry: Creative dance in students’ poetry reading and writing”, *Research in Dance Education*. <https://doi.org/10.1080/14647893.2020.1789088> [publicerad online 2.7.2020].
- Jusslin, Sofia & Höglund, Heidi (2021): ”Arts-based responses to teaching poetry: A literature review of dance and visual arts in poetry education”, *Literacy* 55(1), s. 39–51.
- Jones, Katelyn & Curwood, Jen Scott (2020): ”Tell the story, speak the truth: Creating a third space through spoken word poetry”, *Journal of Adolescent & Adult Literacy* 64(3), s. 281–289.
- Kleppe, Sandra & Sorby, Angela (2018): ”Introduction”, *Poetry and Pedagogy across the Lifespan: Disciplines, Classrooms and Contexts*,

- red. Sandra Kleppe & Angela Sorby. London: Palgrave McMillan, s. xv–xxiv.
- Kovalik, Kate & Curwood, Jen Scott (2019): ”#poetryisnotdead: Understanding Instagram poetry within a transliteracies framework”, *Literacy* 53(4), s. 185–195.
- McVee, Mary B., Bailey, Nancy M. & Shanahan, Lynn E. (2008): ”Using digital media to interpret poetry: Spiderman meets Walt Whitman”, *Research in the Teaching of English* 43(2), s. 112–143.
- Ofsted (2007): *Poetry in schools: A survey of practice 2006/2007*. [https://dera.ioe.ac.uk/7075/8/Poetry_in_schools_\(PDF_format\)_Redacted.pdf](https://dera.ioe.ac.uk/7075/8/Poetry_in_schools_(PDF_format)_Redacted.pdf) [hämtat 30.4.2021].
- Scott Curwood, Jen & Cowell, Lora Lee H. (2011): ”iPoetry: Creating space for new literacies in the English curriculum”, *Journal of Adolescent & Adult Literacy* 55(2), s. 110–120.
- Sigvardsson, Anna (2017a): ”Teaching Poetry Reading in Secondary Education: Findings From a Systematic Literature Review”, *Scandinavian Journal of Educational Research* 61(5), s. 584–599.
- Sigvardsson, Anna (2017b): ”Poesiintresserade unga i Sverige – en studie om poesiläsning på fritiden i Sverige 2015–2016”, *Educare – vetenskapliga skrifter* 2, s. 145–168.
- Sigvardsson, Anna (2017c): ”Att läsa fram sig själv. Unga om centralläroplanens betydelse”, *Edda* 104(4), s. 338–353.
- Sigvardsson, Anna (2020a): ”Don’t Fear Poetry! Secondary Teachers’ Key Strategies for Engaging Pupils With Poetic Texts”, *Scandinavian Journal of Educational Research* 64(6), s. 953–966.
- Sigvardsson, Anna (2020b): *Möten med dikten. Poetiska läspraktiker inom och utanför gymnasieskolan*. Doktorsavhandling, Luleå tekniska universitet.
- Simecek, Karen & Rumbold, Kate (2016): ”The uses of poetry”, *Changing English* 23(4), s. 309–313.
- Skaftun, Atle & Michelsen, Per Arne (2017): *Litteraturdidaktikk*. Oslo: Cappelen Damm Akademisk.
- Solbu, Kjersti Rognes & Hove, Jon Opedal (2017): *Samtidslyrikk i klasserommet*. Bergen: Fagbokforlaget.
- Wolf, Lars (2004): *Till dig en blå tussilago: att läsa och skriva lyrik i skolan*. Lund: Studentlitteratur

- Xerri, Daniel (2013): "Dissecting butterflies: Literary theory and poetry teaching in post-16 education", *International Journal of Adolescence and Youth* 18(4), s. 205–214.
- Xerri, Daniel (2016): "Poetry does really educate": An interview with spoken word poet Luka Lesson", *English in Australia* 51(1), s. 18–24.